

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Regia Via Crvcis

Haeften, Benedictus van

Antverpiaë, 1635

Cap. X. Honoris cupidos Crvcem spernere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46093)

CAPVT X.

Honoris cupidos CRUCEM spernere.

Verbum CRUCIS p̄euntibus stulti-
tia est. 1. Corinth. 1, 18.

CRUX humilis sapit haud altum sapientibus,
illam
Ast auide, celum cui sapit, ille capit.

TONITA ad hæc Staurophila,
altum ingemiscebat; & ad al-
teram conuersa sororem, Ne,
oro te Honqria, fugitiuã hanc
imiteris, quæ nõ tam se à CRV-
CE, quàm à IESV, & salute elongauit æternã.
Age nunc ingenuitatem nobilitatis tuæ co-
gita, & generosè CRUCEM suscipe, vt in æ-
terna tabernacula, quò illa ducit, suscipiare.
At illa fastu tumens, Egone verò, inquit, in-
famem stipitem, seruile supplicium, arbo-
rem fatalem, infelix illud lignum, ignobi-
lem trabem, nobilis virgo in humeros sus-
tollam? *Nomen ipsum CRUCIS* (ait eloquen-
tiæ parens) *absit non modò à corpore ciuium* Cicero pro
Romanorum, sed etiam à cogitatione, oculis, Rab.
auribus. Harum enim omnium rerum non so-
lùm

72. REGIÆ VIÆ CRVCIS

lumen euentus atque perpesio, sed etiam conditio
expectatio, mentio denique indigna ciue Ro-

Minutius
Felix in
Apologet.

manorum atque homine libero est. Vt quid ex
go CRVCIS lignum velut pretiosum monile
gestabo, quæ non nesciam, Cæcilium CRV-
cis ligna feralia Octauio obiecisse?

Quid Est quod loqueris, soror? aiebat
Staurophila, aut quid frustra Gentilium al-
legas dicta? quasi verò nescias, CRVCIS li-
gnum decorem ex membris Domini suscepisse
nec infamis stipes CRVX, aut fatalis arbor
sed inter omnes arbor vna nobilis,

Acta S. An-
drææ.

Venantius
Fortun. in
Hym.

*Arbor decora & fulgida,
Ornata Regis purpurâ,
Electa digno stipite
Tam sancta membra tangere.*

Quid infaustam nominas arborem, quæ
verè

*Beata, cuius brachijs
Preuium pependit sæculi?*

Seneca
Epist. 121.
Liuius l. 4.
Sibylla
apud So-
zomen.

Infelix vocas lignum, cum Senecâ & Liuius,
quod melius cum Sibyllâ diceres,
O lignum felix, in quo Deus ipse pependit!
& cum Ecclesiâ:

lib. 2. c. 1.
Venant.
Fortun.
in Hym.

*Dulce lignum, dulces clauos,
Dulce pondus sustinens.*

1. Corinth.
1, 18.

Lignum CRVCIS contumelijs dignum vi-
sum est inimicis, ijs autem qui salui fiunt, id
est, nobis, verbum CRVCIS Dei virtus est.

Quid

Quid verò nobilitatem iactas? cùm summa ingenuitas ista sit (vt S. Agatha dixit) in quâ seruitus Christi comprobatur. Sancta illa nobilissimis vtrâq; natalibus, ab ignobili gaudens trahebatur ad carcerem, & exultans dicebat: *Ancilla Christi sum, ideò me ostendo seruilem habere personam. Multò enim præstantior est Christiana humilitas & seruitus, Regum opibus ac superbiâ.* Et verò tu nunc videris cui seruias, Christo an dæmoni, virtuti an peccato. *Qui enim facit peccatum, seruus est peccati.* Et quis est qui non peccet? *In multis sanè offendimus omnes.* Proinde vel hoc nomine CRUCEM refugere non oporteret. Nam fugitiui olim serui, aut aliàs flagitiosi, si commeritum supplicium illis condonaretur, in signum ignominie CRUCEM vestibibus insertam aut depictam deferebant, ynde Cruciferi aut Cruciarij dicebantur. Cur ergo tu, quæ æternam non semel commerita es CRUCEM, non feras temporariam, si illa pro hac tibi condonetur?

Breuiar.
Rom. in
eius Festo.

Ioan. 8, 34.

Iac. 3, 2.

Ita Daniel
Malonius
in Hist. de
Christi
stigmati-
bus Sindo-
ni impres-
sis c. 4. n. 5.

Tu quidem Staurophila, inquiebat Honoria, importuna concionatrix es: sed mihi nõ persuaseris. Tu, vt lubuerit, & Crucifera, & Cruciaria, & discipula CRUCIS esto; ego hanc infamiam numquam admifero. Dixit hæc, & petulantissime simul insiliit in subiectam CRUCEM, probris illam & conuitiis

E s

exci-

excipiens & quod maxime indignum, etiam
conspuitans.

Leo Ser. 2.
de Resurr.

Philipp. 4.
5.

Leo Serm.
4. de Pass.

August.
Tract. 117.
in Ioan.

At Christus immemor iniuriæ, memor
clementiæ, vtramque sic affatus est: *Si magna
pietatis sacramentum intelligitis, & quod pro
salute humani generis ego unigenitus Dei Fi-
lius gessi, aduertitis, hoc, quæso, sentite in vo-
bis, quod & in me Christo Iesu, cuius humili-
tas nulli aspernanda diuitum, nulli est erube-
scenda nobilium. Nec enim in tantum proueli
potest qualibet felicitas humana fastigium, ut
æstimet sibi pudendum, quod ego manens in
formâ Dei Deus, non sum arbitratus indignum.*
Et quid gloriaris de nobilitate, cum ego sim
Rex Regum, & Dominus dominantium; qui
tamen CRUCEM idcirco elegi, ut in eâ tota
diabolicæ dominationis contereretur aduersi-
tas, & de elatione superbiæ victrix humilitas
triumpharet. Subieci humeros CRUCI, &
coram toto mundo eam baiulaui, ut sequen-
tibus me præberem exemplum. Quid enim?
Grande profecto hoc fuit spectaculum! sed si
spectet impietas, grande ignominie documen-
tum; si pietas, grande fidei munimentum.
Rursum, si spectet impietas, videt Regem pro
virgâ regni, lignum sui portare supplicij: si
pietas, videt Regem baiulantem lignum ad se-
metipsum figendum, quod fixurus fuerat in
frontibus Regum; in eo spernendus oculis im-
piorum,

*piorum, in quo erant gloriatura contra sancto-
rum. Cui ergo deinceps intolerabilis videbi-
tur CRUX, quam Rex gloriæ non duxit sibi
ingloriam? an non prorsus intolerabilis im-
pudentiæ est, ut ubi sese exinaniuit maiestas,
vermiculus infletur & intumescat?*

Audiebant hæc quidem ambæ, dispari ta-
men euentu: Honoria enim his sermonibus
exasperata, cum indignatione recessit; Stau-
rophila verò intimè compuncta, nihil præ-
texere sciebat præter humanam infirmita-
tem, & apparens dedecus. Et quis, inquit, est
Domine, qui illustri loco natus ludibrio se
haberi patiatur? Quid? inquebat Christus,
an non audisti, ut Dauid ob pietatis cultum
à Michol irrisus fecerit? & quid dixit ille?

Ludam, inquit, & vilior fiam plusquam factus 2. Reg. 6.
sum, & ero humilis in oculis meis. Bonus hic, 22. Bernard.
ô filia, ludus, quo Michol irascitur, & Deus de- Epist. 87.
*lectatur. Bonus ludus, qui hominibus quidem
ridiculum, sed Angelis pulcherrimum spectacu-
lum præbet. Bonus, inquam, ludus, quo effi-
ciuntur serui mei opprobrium abundantibus,
& despectio superbis. Nam reuera quid aliud
secularibus, quàm ludere videntur, cum, quod
ipsi appetunt in hoc seculo, illi contrà fugiunt;
& quod ipsi fugiunt, illi appetunt?*

Pulchrum hoc exemplum, inquebat Stau-
rophila, sed antiquum; & hodie plures in-
uenias,

uenias, qui Michol ad viuum repræsentem
quàm qui Dauidem. Ica est, aiebat Chri-
stus, sed non defuerunt posterioribus etiam
sæculis illustres personæ, contemptus sui
lustrissima exhibentes testimonia: accipit
vnum in Rege mirandum, & imitandum
Cum in palatio iuxta Ecclesiam B. Petri Apo-
stolorum Rex Eduardus aliquando moraretur,
superuenit quidam vir, Hibernicus ge-
nere, pedis vtriusque priuatus officio. Nervus
enim in poplite contracti, ad posteriores cor-
poris partes crura retorsierant, tali natibus
inhaeserant, immerisque carnibus pedum ar-
ticuli, à lumbis eius & deorsum corpus om-
ne peruerterant: prostratis ad terram manibus,
& scamnis suppositis repebat, & factus
sibi metipsum grauis, trahebat se post se. Hic
videns Regis cubicularium, ait ad eum: Hic
goline, non me respicies, nec misereberis,
nec mouebit te mea tanta calamitas? Et ille
Quid me vis facere? Cui pauper, Sexies, in-
quit, Apostolorum limina repens (vt cernis)
visitauit, & sanitatem necdum promeruit.
Quam tamen mihi Apostolorum Princeps
non negauit, sed distulit, socium in hoc mi-
raculo habere volens Eduardum, quem sibi
nouit in omnibus esse deuotum. Ab ipso
enim Apostolo in mandatis accepi, Regem
adire, vt me suo sacro subuectum dorso ad-

Ealred. in
Vitâ sancti
Eduardi.

Ecclesiam eius, quæ palatio vicina est, perfe-
 rat, recepturum, si id fecerit, membrorum
 integram sanitatem. Hæc ubi nuntiata sunt
 Regi, gratias agit Deo, & citatus mox æger
 accessit. Rex verò, ut spiritalis ille *asinus for-* Genes. 49,
14.
tis, accubans inter terminos, supposuit hume-
rum suum ad portandum. Pendet de humero
 tanti Principis plenus fordibus pauper, squa-
 lidis manibus, brachijsque squamosis Re-
 gium illud pectus collumque complectitur.
 Interea ex assistentibus ridebant nonnulli,
 alij à paupere Regem delusum iocabantur;
 alij simplicitatem iusti, fatuitatem iudica-
 bant. Cùm itaque Rex paululum processis-
 set, subitò nerui extenduntur, rigantur ossa,
 carnes marcidæ recalescunt, emergunt à car-
 ne articuli, pedes à natibus solvuntur. Dis-
 tendit homo crura, poplite iam flexibili, &
 sanie cum sanguine profluente, vestis Regia
 ornatur potius, quàm foedatur. Iam tunc
 satis esse clamant omnes, sanatum langui-
 dum, onus ac sordes vlcere deponendum.
 Ille verò memor præcepti quod susceperat,
 Sirenarum cantus obturatâ aure pertransiit:
 ingressusque Ecclesiam, ante sanctum alta-
 re holocaustum, quod detulerat, Deo ac
 beato Petro resignat, incolumemque di-
 misit. Quid tibi videtur, Staurophila, de
 hoc Rege?

Lau-

Laudo inquit illa, humilitatem & de-
 missionis studium, scio tamen quod sæculi
 homines in stultitiam & insaniam reputa-
 rent. Cui Christus? Ita esse, & Apostolus
 meus indicavit: *Verbum enim CRVCIS per-
 euntibus stultitia est. Sed quod stultum est Deo,
 sapientius est hominibus; & ideo non multi sa-
 pientes secundum carnem, non multi potentes,
 non multi nobiles ad prædicandum CRV-
 CIS mysterium electi sunt; sed quæ stulta sunt
 mundi elegit Deus, ut confundat sapientes; &
 ignobilia mundi, & contemptibilia elegit
 Deus, ut confundat fortia. Noli igitur, Stau-
 rophila, noli ob mundanorum subsannatio-
 nes baiulationem detrectare CRVCIS: ma-
 xima enim sapientia est, pro Deo stultum
 velle reputari, & cum Apostolo dicere: Nos
 stulti propter Christum. &: Spectaculum facti
 sumus Deo, & Angelis, & hominibus. * Nolu-
 it Moyses Rex esse, cum posset, sed opprobrium
 Christi thesauris Aegypti arbitratus est præfe-
 rendum: sed fugiendo potentiam, potentior
 factus est. Et tu contemne quæ sæculi sunt, &
 Dominicæ passionis opprobrium contende om-
 nibus præferre diuitijs. Irrideant nunc viri
 illusores Staurophoros meos, quos Gentiles
 CRVCIS religiosos appellare soliti sunt: erit
 aliquando tempus, cum sapientem hanc ve-
 stram laudabunt insipientiam, & serò nimis
 dam-*

I. Corinth.
1, 18.

vbi supra
v. 16.

I. Corinth.
4, 9.

Ibid. v. 10.

* Ambr. in

Psal. 118.

& Epist. 30

ad Sabin.

Tertul. in
Apolog.
c. 16.

damnabunt suam. Cùm enim in extremo iudicij die impij videbunt iustorum gloriam, turbabuntur timore horribili, & mirabuntur Sap. 5, 2. in subitatione insperatâ salutis, dicentes intra se, pœnitentiam agentes, & præ angustia spiritus gementes; Hi sunt, quos habuimus aliquando in derisum, & in similitudinem improprij. Nos insensati vitam illorum aestimabamus insaniam, & finem illorum sine honore; ecce quomodo computati sunt inter filios Dei, & inter sanctos sors illorum est.

Multa flagella peccatorum. *Psal. 31, 10.*

*Spreuerunt minimam, grauiorem adiguntur iniqui,
Quo magis exhorrent, hoc magè ferre CRVCEM.*